

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně: **N. D.**, nar. X, evidenční číslo X, státní příslušnost X, hlášena na adrese X proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2015, č.j. OAM-246//LE-BE03-HA08-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadla žalobkyně v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítala, že byla v předcházejícím řízení zkrácena na svých právech. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť žalovaný porušil § 2 odst.1, 3, § 4 odst. 1 a § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve vazbě na § 12 a na § 14a zákona o azylu, neboť se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu a doplňkové ochrany dle těchto ustanovení. Nesouhlasí s učiněným závěrem žalovaného, že důvodem její žádosti o mezinárodní ochranu je legalizace pobytu. Z vlasti musela odejít z důvodu obavy o svůj život, neboť rodina

jejího manžela ji neprávem obvinila z jeho smrti a vyhrožovala jí. Namítala, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru o zemi jejího původu, kde není možné se reálně domoci ochrany ze strany státu či policie bez finančních prostředků či kontaktů. Protože ani jedním nedisponuje, nemůže se dovolat spravedlnosti. Správní orgán v rozhodnutí připouští, že na Filipínách je všudypřítomná korupce, proto jí fakt, že se nepokusila vyhledat vnitrostátní ochranu své země původu, nemůže být přičítán k tíži. Namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu věci žalovaným a domnívá se, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný se rovněž nedostatečně zabýval újmou, která jí hrozí v případě návratu do vlasti. Rodina jejího manžela je připravena potrestat ji za smrt manžela, a pokud se tam vrátí, bude usilovat o její život. Má za to, že splňuje i podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, v řízení učiněné výpovědi žalobkyně, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Zrekapituloval, že důvodem žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu bylo vyhrožování zabitím ze strany rodiny jejího zemřelého druha, která ji viní z jeho smrti, a s tím spojenými ekonomickými problémy žalobkyně a jejích 5-ti dětí, které zůstaly v zemi původu. Ve správním řízení žalobkyně potvrdila, že na území ČR nechce trvale žít, ale pouze vydělávat peníze a následně se vrátit za svými dětmi domů. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně o mezinárodní ochranu požádala až v době, kdy byla bezprostředně opakovaně ohrožena rozhodnutím o správním vyhoštění. Poslední platný výjezdní příkaz měla udělen do 4. 11. 2014, opětovně nevycestovala a od 3. 4. 2014 do 15. 10. 2015 byla vedena v evidenci nežádoucích osob. V žádosti o mezinárodní ochranu mimo jiné uvedla svůj zhoršený zdravotní stav. K otázce zdravotního stavu žalovaný uvedl, že učinil dotaz na Léčebnu TRN Janov (L.R.) a po vyhodnocení kontrolního rentgenového snímku ze dne 6. 11. 2014 konstatoval, že zdravotní stav žalobkyně je stabilizován, z medicínského hlediska je „zaléčena“, její zdravotní stav ji bezprostředně neohrožuje na životě. Správní orgán tak neshledal naplnění důvodu hodného zvláštního zřetele, stejně tak vyloučil nemožnost poskytnutí adekvátní léčby po jejím návratu do země původu. Žalovaný dále uvedl, že povinnost zjistit skutečný stav věci dle ust. § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel o azyl v průběhu správního řízení uvedl, žalovaný své povinnosti dostál. Břemeno tvrzení vázne na žadateli o azyl a správnímu orgánu nelze vytýkat, že sám z vlastní iniciativy nevyhledal skutečné příčiny podání žádosti o azyl a vyvracel či podporoval žalobkyní uváděné ekonomické problémy ve vlasti (viz rozsudek NSS č.j. 5 Azs 162/2004 ze dne 25. 10. 2004). K námitce nebezpečí vzniku vážné újmy žalovaný uvedl, že při hodnocení bezpečnostní situace z pohledu stavu dodržování lidských práv vycházel z průběžně aktualizovaných informací ze země původu žalobkyně a nezjistil v jejím případě žádné relevantní skutečnosti. S podkladovými informacemi byla žalobkyně seznámena, nevznesla proti nim žádné námitky ani neučinila návrhy na jejich doplnění. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Projednal

žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobkyně v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu žalobkyně nevyjádřila ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 13. 11. 2014 a následném pohovoru provedeném dne 26. 11. 2014 dne žalobkyně uvedla, že má filipínskou národnost i státní příslušnost, je katolického vyznání, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany, hnutí nebo organizace, nebylo a není proti ní vedeno trestní stíhání. Je vdova, má pět dětí, které žijí na Filipínách. Vlast opustila v květnu 2010, protože rodina jejího muže ji vinila z jeho úmrtí a vyhrožovala jí zabitím. Odstěhovala se ke své matce, později tam nechala děti a sama se odstěhovala na jiné místo. Vycestovala letecky s platným cestovním dokladem a vízem za účelem zaměstnání, platným do 14. 12. 2010. Domnívala se, že pokud bude mimo domov, situace s příbuznými se uklidní. V případě návratu se obává rodiny svého zemřelého manžela. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že jí byla zjištěna tuberkulóza lymfatických uzlin na krku, v květnu 2014 podstoupila operaci, užívá léky. Za dobu svého pobytu v ČR navázala dvakrát spojení se zastupitelským úřadem, v roce 2013 a 2014 (úspěšně získala nový cestovní doklad). V průběhu pohovoru popsala svůj život ve vlasti. V roce 1999 začala studovat na zdravotní sestru, studia nedokončila. Žila se svým druhem, v roce 2001 se jí narodila první dcera, postupně druhá dcera a tři synové, poslední v roce 2008. V roce 2007 její druh zemřel, jeho rodina jí obvinila z jeho smrti a nevěřili jí, že poslední syn je jeho dítětem. K dotazu žalovaného upřesnila, že druh byl nemocný (to jeho rodina věděla), neví, jakou nemocí trpěl. Zemřel v nemocnici, přesto ji jeho rodina vinila z jeho smrti a vyhrožovala jí odebráním dětí. Nechala děti u své matky, ale sama se tam necítila bezpečně. Na státní orgány své země původu se s žádostí o pomoc neobrátila, protože neměla peníze a kontakty a bez toho by jí policie nepomohla. V roce 2009 se přestěhovala ke svému otci (rodiče byli rozvedeni) do jiného města. Zde již v ohrožení nebyla, ale pokud by tam žila i s dětmi, nebyla by schopna je uživit. Aby dětem zajistila nějakou budoucnost, odcestovala s pomocí přátel za prací do ČR. K tvrzeným obavám z rodiny jejího druha uvedla, že ji neohrozila, protože včas odcestovala. Měla pracovní vízum na šest měsíců, firma však ukončila svou činnost a pracovní vízum jí nebylo prodlouženo. Dále pobývala v ČR nelegálně (nechápala to v plném rozsahu, byla poprvé v zahraničí) a pracovala jako masérka. Žalobkyně uvedla, že v ČR nechce zůstat natrvalo, přijela s úmyslem vydělat si peníze, aby mohla zajistit své děti a pak se vrátit domů. Poté co jí bylo uloženo správní vyhoštění, nevrátila se do vlasti, protože byla nemocná a léčila se. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění podala odvolání, výsledek nezná, vše vyřizuje její právní zástupce. O mezinárodní ochranu žádá i z důvodu svého doléčení a proto, aby mohla zajistit své děti. Dříve nepožádala, protože o této možnosti nevěděla. Prohlásila, že ve své vlasti nikdy neměla žádné potíže se státními orgány, policií nebo soudy ani žádné jiné než výše uvedené potíže s rodinou jejího druha. V případě návratu do vlasti se obává, že by nenašla zaměstnání. V ČR chce pracovat a finančně pomáhat svým dětem a matce.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Filipínách, které

jsou citovány na straně 3 žalobou napadeného rozhodnutí. Součástí správního spisu je dále rozhodnutí o předchozím správním vyhoštění žalobkyně (Dne 9.2.2013 bylo vydáno první rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu jednoho roku, proti kterému se žalobkyně odvolala, odvolání bylo zamítnuto a žalobkyně podala žalobu k Městskému soudu v Praze, který předmětné rozhodnutí zrušil a vrátil věc správnímu orgánu k dalšímu řízení. Dne 2.12.2013 vydal správní orgán nové rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci dne 3.4. 2014, žalobkyně se opět odvolala, její žaloba byla zamítnuta). V souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu se žalobkyně dne 18. 2. 2015 seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, nenavrhl žádného doplnění, nevznesla námitky. Uvedla, že by chtěla začít nový život na Filipínách, ale nemá na něj peníze.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud po provedeném přezkumném řízení ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že by byla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Z výpovědí žalobkyně je zřejmé, že nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace, politicky se veřejně neangažovala a neuvedla žádné potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Žalobkyně rovněž neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr o existenci její odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. V této souvislosti je přitom nutné zdůraznit, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Jediným důvodem odjezdu žalobkyně z vlasti byla ekonomická nouze v zemi původu, možnost práce v zahraničí, kterou by zabezpečila svých pět dětí a matku, které zůstaly v zemi jejího původu. Z výpovědí žalobkyně a listinných důkazů založených ve správním spise je zřejmé, že žalobkyně po vypršení půlročního pracovního víza (14. 12. 2010) pobývala na území ČR nelegálně. O mezinárodní ochranu požádala až po uložení správního vyhoštění v době svého zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, kdy jí zcela reálně hrozilo vycestování z území ČR.

Je nepochybné, že žalobkyně si podanou žádostí chtěla zajistit legalizaci svého pobytu na území ČR, kde, jak sama několikrát potvrdila, by chtěla pracovat, aby finančně zajistila své děti a matku. Soud konstatuje, že ekonomické potíže v zemi původu, jakož i snaha o legalizaci pobytu prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu, jsou neslučitelné s výše taxativně uvedenými důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu a nezbyvá mu než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Žalovaný k otázce legalizace pobytu a zneužívání k tomu institutu azylu přiměřeně odkázal i na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005 a č. j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se uvádí, že *„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13. 1. 2005 je uvedeno: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepocítoval natolik palčivě.“* Žalovaný se v napadeném rozhodnutí na straně 5 zabýval žalobkyní od počátku řízení uváděnou obavou z vyhrožování příbuzných jejího manžela, obecně popsal společensko - politickou situaci na Filipínách, připouští existující problémy i rozdíly ve výkonu státní správy v hlavním městě a odlehlých a zaostalých provinciích na ostrovech (země se rozkládá na cca 7 tisících ostrovech), se závěrem, že žalobkyně neprokázala, že by jí byl odepřen přístup k ochraně ze strany státních orgánů, žádnou pomoc však nevyhledala. Na straně 6 rozhodnutí se žalovaný zabýval i žalobkyní vyslovenou obavou z odebrání dětí ze strany rodiny jejího manžela na podkladě tamního zákona o rodině se závěrem, že „svévolné odebrání“ dětí rodinou zemřelého manžela žalobkyni nehrozí, pokud by ke sporu o děti došlo, má právní nástroje, které odpovídají civilizovaným standardům, k účinné obraně. Soud má za to, že žalovaný se všemi žalobkyní uvedenými důvody její žádosti zabýval dostatečným a přezkoumatelným způsobem, s učiněnými závěry žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se proto plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž by byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.* Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů, včetně informací od samotné žalobkyně, pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, v rámci své úvahy se s nimi náležitě vypořádal, když otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobkyně, stejně tak jako k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný si opatřil se souhlasem žalobkyně aktuální informace o jejím zdravotním stavu, zjistil, že tuberkulóza je po залечení stabilizovaná a její současný zdravotní stav ji bezprostředně neohrožuje na životě. Žalovaný v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Doplňková ochrana je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel

osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle §14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobkyni hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobkyní tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný s odkazem a citací ze zprávy MZV ČR ze dne 29. 1. 2015, č.j. 128091/2014-LPTP uvedl, že občané Filipín navracející se po dlouhodobém pobytu v zahraničí nejsou vystaveny znevýhodňování nebo diskriminaci z důvodu neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobkyně neměla nikdy ve své vlasti žádné potíže se státními orgány a lze předpokládat, že tomu tak bude i při jejím návratu. Soud po zhodnocení výpovědí žalobkyně, hlavního motivu jejího odchodu z vlasti, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdila ani nebylo prokázáno, že by některému jejímu rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“* Soud uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti

žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 30. května 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně